

בעזהש"ת

דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו

בסעודת רעוא דרעוין

פרשת ויצא

שנת תש"ע לפ"ק

יוצא לאור ע"י

מכון מעדני מלך וויען

גליון תקפ"ו

להשיג אצל
מכון מעדני מלך וויען

185 Wilson St.
Brooklyn N.Y. 11211
718.388.1751.#117

דברי תורה

הכוונה צוה. – גם מה שאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי, צריך ציאור, דהלא חזר כדי להתפלל במקום שהתפללו אבותיו, ואיך אמר ואנכי לא ידעתי. – גם מה שהאריך אחר כך, אין זה כי אם צית אלקים וזה שער השמים, ולא אמר בקצרה, זה צית אלקים ושער השמים.

וגראה דהנה הכתוב אומר אחר צריאת אדם וחיה, ויצרך אותם אלקים, ויאמר להם אלקים פרו ורבו 'ומלאו את הארץ' וגו' (צראשית א-כח). ולכאורה יש צוה כפל לשון, דמילוי הארץ זה בא ממילא, ודי בצמרו להם פרו ורבו, ומהו הציווי שהוסיף ומלאו את הארץ. וגראה דאיתא בצמרא (עירובין יג:) שתי שנים ומחצה נחלקו צית שמאי וצית הלל, הללו אומרים נוח לו לאדם שלא נצרא יותר משנצרא, והללו אומרים נוח לו לאדם שנצרא יותר משלא נצרא, נמו

ויחלום והנה סלם מונב ארצה וראשו מגיע השמימה, ומלאכי אלקים עולים ויורדים צו (כח-יג). צמדרש האריכו לצאר הרמזים שגרמזו צוה ליעקב. וצפשוטו, שהראו לו שצית המקדש של מעלה מכון כנגד צית המקדש של מטה (רש"י כח-יז), והסולם שמונב ארצה ראשו מגיע השמימה.

ב והנה ה' נבצ עליו ויאמר אליו אני ה' וגו' (כח-ג). וצחתם סופר (קמ.) דהראשי תיבות הם אותיות ענינו ע"ש. ויש להצין ענינו לכאן. – והנגינה הוא, קדמא ואזלא מונח זרקא סגול מונח רביע. וצודאי דטובא גנוח ציה.

ג וייקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי (כח-טז). וצמדרש רבה (טז-ז) רבי יוחנן אמר ממשנתו ע"כ. ויש להצין

ושתה להנחתו אינו משוּבָת, אלא יתכוּן שיאכל כפי חיותו, לעבוד את זוראו. וכן אפילו לישב בסוד ישרים, ולעמוד במקום נדיקים, ולילך בעצת תמימים, אם עשה להנחת עצמו והשלים חפצו ותאוותו, אינו משוּבָת אלא אם כן עשה לשם שמים. וכן בשכיבה, אין צריך לומר שזומן שיכול לעסוק בתורה וצמנות לא יתגרה בשניה לענג עצמו, אלא אפילו זומן שהוא יגע וצריך לישן כדי לנוח מיגיעתו, אם עשה להנחת גופו אינו משוּבָת, אלא יתכוּן לתת שניה לעיניו ולגופו מנוחה לצורך הבריאות שלא תטרף דעתו בתורה מחמת מניעת השינה וכו'. כללו של דבר, חייב אדם לשום עיניו ולצו על דרכיו ולשקול כל מעשיו צמאזני שכלו, וכשרואה דבר שיצא לידי עבדות הזורא יתצרך יעשהו, ואם לאו לא יעשהו, ומי שנוהג כן, עובד את זוראו תמיד עכ"ל.

ואם כן צידו של אדם לעשות מכל עניי הרשות מצוה, האכילה והשינה והשיחה והמסחר הכל הוא עבדות ה', וממילא יש ריבוי מצות יותר, ושפיר נוח לו שנצרא. וזה שסיימו, ועכשיו שנצרא ימשמש

וגמרו נוח לו לאדם שלא נצרא יותר משנצרא, ועכשיו שנצרא יפשפש צמעשיו [שעשה כבר, ויצדוק עצירות שצדו, ויתודה וישוב]. ואמרי לה ימשמש צמעשיו ע"כ. וידוע פירוש המהרש"א (מכות כד.) שפירש, נמנו וגמרו, שמנו המצוות, ומנאו שהלאוין הם יותר מהעשין, שהעשין הם רמ"ח והלאוין הם שס"ה, ועל כן הסכימו וגמרו לומר שיותר טוב היה לו להאדם אם לא היה נצרא, כי הוא קרוב להפסק מחמת הלאוין שהם רבים, ורחוק לשכר מצד העשין שהם מועטים ע"כ. ולכאורה אם נוח לו לאדם שלא נצרא, למה צוה להם ה' פרו ורבו.

והמפרשים כתבו צוה, דהרי הכתוב אומר (משלי ג-ו) בכל דרכיך דעה, וציאר בשלתן ערוך (א"ח סימן רלא), שכל מה שיהנה בעולם הזה לא יכוּן להנחתו, אלא לעבדות הזורא ית', וכמו שאמרו חכמים כל מעשין יהיו לשם שמים, שאפילו דברים של רשות, כגון האכילה והשתיה וההליכה והשיצה והקימה והתשמיש והשיחה וכל צרכי גופך, יהיו כולם לעבדות זוראך, או לדבר הגורם עבדותו, שאפילו היה צמא ורעב, אם אכל

ובבזו שפירשו צמה שאמר רבי שמעון אדם חורש בשעת חרישה וכו', שאם אין כוונתו לשמים, והחרישה הוא רק חרישה גרידא, שחורש בשעת חרישה, וכן זורע בשעת זריעה וכו', אז תורה מה תהא עליה, אלא כריך להיות עובד ה' בשעת חרישה, ועובד בשעת זריעה, ואז גם זה תורה, שהרי גם בזה עובד את ה'.

ולבן כאשר נזה ה' על אדם, פרו ורבו, ולכאורה הרי נוח שלא נברא, נזה עליו 'ומלאו את הארץ', שכל הדברים הארציים המגושמים הריקים מהקדושה, ימלא אותם בכוונה לשמים, ואז יתברו לו המצות עד אין שיעור, כי מכל דבר שבעולם יוכל לעשות מהן עבודת ה', ויהיה קרוב לשכר יותר מלהפסד, ויהיה נוח להם שנבראו. — וגרסה דזהו שנאמר בפרשתנו, ויאמר יעקב אל לזן הבנה את אשתי כי מלאו ימי (כט-כא). וברש"י להוליד תולדות אמר כן (צ"ר ע-יח). והיינו שלא יאמר לזן, הלא בישראל נוח לו לאדם שלא נברא מריבוי המצות של הלאוין על העשין, ומה לו להעמיד תולדות. על כן אמר הבנה את אשתי 'כי מלאו ימי', הימים

במעשיו, היינו למשמע אותם שיהיו בכונה לשמים, והדברים המגושמים גם כן יהיה להם ממש, שעובד בהן צוראו תמיד, ואז יהא נוח לו שנברא.

וביתר ציבור, לאיתא בגמרא (ברכות לה:): תנו רבנן ואספת דגנך ותירושך ויזהרך (דברים יא-יד), מה תלמוד לומר, לפי שנאמר (יהושע א-ח) לא ימוש ספר התורה הזה מפיק, יכול דברים ככתבן [שלא יעסקו בדרך ארץ], תלמוד לומר ואספת דגנך, הנהג זהם מנהג דרך ארץ, דברי רבי ישמעאל. רבי שמעון בן יוחאי אומר אפשר אדם חורש בשעת חרישה וזורע בשעת זריעה וקוצר בשעת קצירה ודש בשעת דישה וזורה בשעת הרות, תורה מה תהא עליה וכו' ע"ש. ולכאורה לרבי ישמעאל עדיין תקשה, לכיון דהתיר קרא לעסוק בדרך ארץ, איך אמר לא ימוש ספר התורה הזה מפיק, הלא יש לו לעסוק בדרך ארץ. אך הכוונה הוא הנהג 'זהם' מנהג דרך ארץ, עם התורה עצמה ינהיג הדך ארץ, שיהיה כוונתו לשמים, ועל ידי זה נעשה גם העסק הגשמי עבודת ה', שעובד צוראו תמיד, וממילא גם בעסקו בדרך ארץ, לא ימוש התורה הזה מפיק, שאומר על עסקיו שכוונתו לשם שמים.

והנה יעקב אבינו היה שצור אז לשברי שצרים, אחר שצעים שנה שיושב צצית המדרש, הוגה צתורה יומם ולילה, עד שלא שכב גם צלילה. וכעת הטילו עליו מן השמים, לעוזב צית אציו וצית רצו, וללכת לצית לצן, והנהג צהם מנהג דרך ארץ, לעצוד אצל לצן הארמי, הייתי ציום אכלני חורצ וקרח צלילה, ואדם חורש צשעת חרישה וכו' תורה מה תהא עליה, לצלות כעת ימים ושנים צעניי גשמיים. ויפגע צמקום וילן שם כי צא השמש, הוא שופך שיחתו לפני קונו ומתלונן על מצבו, כי שקעה שמשו, שהצליח עד עתה להיות שצחו צצית ה'.

ע"כ קן צא ה' לחוקו ולעודדו, והראה לו סולם מוצצ ארצה, רומז על האדם ששקוע צעניי ארציים, אצל ראשו מגיע השמימה, על ידי ראשו, המחשצה והכוונה שצראש יוכל להעלות גם העניי ארציים לשמים, שהמכוין צכל עשיותיו לשם שמים, עוצד את צוראיו תמיד, ומלאכי אלקים עולים ויורדים צו, גם צעניי גשמיים יש עליה וירידה למלאכי אלקים, שצכוונה לשמים יש עליה, ולהיפוך ירידה. ואמר לו ה',

שלי אינם ריקנים, ולא רק השעות שעוסקים צתורה הם ימים, ולא הזמנים שעוסקים צאכילה ושתיה ושינה, אלא 'מלאו ימי', הימים שלי הם מלואים צעצודת ה', אני עוצד את צוראי תמיד, שאני מעלה העניינים הגשמיים לשמים, ושפיר נוח שצברא.

ובאמת כתצו קן התוס' (עירוצין שם) דרק צסתם צני אדם נוח שלא צברא, אצל צדיק אשריו ואשרי דורו ע"כ. ואיתא צמשנה (אצות ד-זי) יפה שעה אחת צתשובה ומעשים טובים צעולם הזה מכל חיי העולם הצא ע"כ. הרי כי נוח להם שצבראו, עד שמוותרים על חיי העולם הצא, ועדיפא להו חיי עולם הזה צתשובה ומעשים טובים. וצחתם סופר צפרשתנו (קמ) כתצ לפרש, שירו לה' שיר חדש, תהלתו צקהל חסידים, ישמח ישראל צעושיו (תהלים קמט-א), שהם משוררים שיר חדש שונה משאר צני אדם, שסתמן נוח להם שלא צברא, והחסידים ואנשי מעשה משוררים שיר מחודש, צרוך הוא אלקינו שצבראנו לכצודו, שמצרכים על מה שצבראם, והיינו שיר חדש, ישמח ישראל צעושיו, שעשאנו ושצבראנו לכצודו ע"כ.

וישאל יעקב רגליו (כט-ה), נשאל לבוא את רגליו ונעשה קל ללכת.

ואומר הכתוב, והנה ה' נצב עליו, וכתב באור החיים הק', כי האבות הם מרכבה לשכינה (צ"ר מו-ו), ולהיות שיעקב רגל רביעי, יאמר צדיק נצב עליו יותר מעל אברהם ויזחק, כי הוא עיקר העמדת הכסא ע"כ. וכתב צילקוט ראובני (ריש פ' חיי), שאדם הראשון היה מהמרכבה, ושבו באו אברהם יצחק ויעקב, ושבו בא דוד המלך ששנתינו הם מאדם הראשון, ואז נסתלק אדם הראשון ובא אחריו דוד המלך ע"כ. ואם כן אז היה יעקב, הרגל הרביעי. ולמדריגה זו זכה אז יעקב, והנה ה' נצב עליו, שנעשה הרגל הרביעי שבמרכבה, ועד אז לא היה אלא שלש רגלים. וזה מרומנו בהגינה, זרקא סגול מונח רביעי, כי הסגול רומז על השלשה רגלים שבמרכבה, ואז נשתנה, שאין המרכבה על שלשה רגלים, רק מונח רביעי, שניתוסף רגל רביעי על ידי יעקב.

אמנם נרמז בזה עוד יותר, דאיתא בגמרא (מגילה יח.) מנין שהקב"ה קראו ליעקב א-ל, שנאמר ויקרא לו א-ל אלקי ישראל (לג-ב),

והיה זרעך כעפר הארץ וגו', כי המתרגל לעבודה זו להפוך כל ענייני גשמיים לעבודת ה', נוח לו שנברא, ופרו ורבו ומלאו את הארץ, והוא קרוי לשכר מלהפסד. ורצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרצה להם תורה ומצוות (אבות ו-יג), והיינו שמכל דבר גשמי יוכל לעשות מצוה, ובזה הוא קרוי לזכות מלהפסד.

ויעקב אצינו זכה ללמוד ולהשיג עומק הכוונה של המראה, סולם מונב ארצה וראשו מגיע השמימה, שאין זה רק רמז על הצית האלקים, שמכוון נגד צית המקדש של מעלה, אלא יש בו רמז גם על עצמו, שיוכל להעלות כל ענייני ארציים לשמים. ועל זה אמר הכתוב, וייקץ יעקב משנתו, קרי ציה ממשנתו, שלמד והשיג תוכן ענין הסולם שהראו לו, ואמר אין זה כי אם צית אלקים, המראה הזה לא רומז רק על הצית אלקים, ולחורות שצית המקדש של מטה מכוון נגד צית המקדש של מעלה, אלא יש בו עוד לימוד, וזה שער השמים, שזהו שער להעלות גם מה שמונב ארצה, שעל ידי מחשבה שצראשו, מגיע השמימה, ובזה קיבל חיזוק ועידוד שיוכל לרדת לצית לבן,

למשה ולאהרן אמרו ונחנו מה (שמות 17-18), לדוד אמר ואנכי תולעת ולא איש (תהלים 137-1). אמר רצא גדול שנאמר במשה ואהרן יותר ממנה שנאמר באברהם, דאילו באברהם כתיב, ואנכי עפר ואפר, ואילו במשה ואהרן כתיב ונחנו מה ע"כ. והיינו שאם כי כולם היו מופלגים בענוה, מכל מקום דוד המלך העריך עצמו על כל פנים כתולעת, ואברהם היה שפל יותר, שלא העריך עצמו למדריגת חי אלא כדומם, אבל משה ואהרן היו בטלים במציאות, ונחנו מה, הכל כח אלקי המחיה אותם, והם עצמם הם אפס ואין ממש, וכמו שנאמר והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה (במדבר 3-2).

והגה מי שהוא עניו ושפל רוח, הקצ"ה משרה שכינתו עליו, וכמו שנאמר (ישעיה 60-61) ואת דכא ושפל רוח, ואמרו חז"ל (סוטה ה.) חד אמר אחי דכא, וחד אמר אחי את דכא ע"ש. אבל השראה זו הוא רק חופף עליהם מלמעלה, כי סוף כל סוף יש מסך המצדיל קצת, ואינו מתבטל כליל, אלא עדיין יש אצלו ישות קצת, ולא בטל במציאותו לה'. אמנם משה רבינו שזכה למדריגת

ויקרא לו ליעקב א-ל, ומי קראו, אלקי ישראל ע"כ. ואם כן יעקב עצמו הוא א-ל כזיכול. וזה הראה לו במראה הנצואה, והנה ה' נצב עליו דייקא. — אמנם אחתי יש להצין איך יתכן לבשר ודם ילוד אשה להקרא בשם ה'. ומצינו כיוצא בו בגמרא (בבא בתרא עה:) אמר רבה אמר רבי יוחנן עתדין נדיקים שנקראו על שמו של הקצ"ה [שיהא שמש ה'], שנאמר (ישעיה מג-1) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתי ירתיו אף עשיתי ע"כ. והוא פליאה הלא לא איש א-ל, האדם אינו ה', וה' אינו אדם, ואיך יהיו נקראים על שם ה'.

וגראה דהנה תועבת ה' כל גבה לב (משלי 10-ה), ואמרו חז"ל (סוטה ה.) כל אדם שיש בו גסות הרוח, אמר הקצ"ה אין אחי והוא יכולין לדור בעולם שנאמר (תהלים קא-ה) גבה עינים ורחב לבב אותו לא אוכל, אל תקרי אותו אלא אתו ע"כ. ואם כן לא יתכן השראת השכינה אלא על ענוים ושפלי רוח. אמנם גם בענוה יש הרבה מדריגות, עד כמה הוא נבזה בעיניו נמאס, וכמו שאמרו (חולין פט.) נתתי גדולה לאברהם, אמר לפני ואנכי עפר ואפר (בראשית יח-1),

ג-א) הסתכל בשלשה דברים וכו', דע מאין באת, מטיפה סרוחה, ולאן אתה הולך, למקום עפר ורמה ותולעה וכו', והיינו שיתבונן בראשיתו ובאחריתו, ואז יתוודע לו לאמיתו אפסותו. וזה הרמז, והנה ה' נצב עליו, קדמא ואחלא, שבא לידי מדה זו, על ידי שהתבונן בקדמא, מאין באת, ובאחלא, ולאן אתה הולך.

ובזה יתבאר מה שאמרו חז"ל (דבר ה-ט) אמר רבי סימון בשם רבי יהושע בן לוי, כל מי שבטוח בהקב"ה זוכה להיות כיוצא בו, מנין, שנאמר (י"מ"ו) צרוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו ע"כ. והיינו שעל ידי מבטחו בה', זוכה למדריגת 'והיה ה', שיהיה הוא ה', להיות קרוי איש אלקים. והענין הוא, כי מי שהוא בטוח בה' כליל, לא סומך עצמו על כמו והונו ולא על שאר בני אדם, אלא מקיים השלך על ה' יחבד, רק ה' הוא הסומכו ועוזרו, וכל מבטחו הוא בה', וזהו הדביקות האמיתי, שהוא בטל כולו לה', ולכן יהיה ה', יהיה הוא עצמו ה', כיון שמתבטל אל ה' כליל.

וזדו הענין שאמר הכתוב, תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך

ונחנו מה, שאינו תופס מקום כלל, על כן הוא נקרא איש אלקים (דברים לג-א), כי הוא היה בטל כולו לה', דכמו שכל דבר המתבטל לחצירו, הוא קרוי על שם אותו דבר שנתבטל בו, כן היה משה קרוי איש האלקים, כי לעצמו אין לו מציאות.

ובכוונתו קן לעמיד, כאשר רוח הטומאה יעזיר מן הארץ, ולדיקים יושבים ונהנין מזיו השכינה, אז ההכנעה לה' תהיה באופן של נחנו מה, להרגיש האפסיות של כל כח בעולם, וידע כל פעול כי אתה פעלתו, ויתבטלו כליל לה', וממילא יהיו נקראים על שם ה', כי הם יהיו בטלים ומבוטלים כל כולו לה'. ויהיו קרויים על שם הדבר שמתבטל אליו.

ולמדריגה זו זכה יעקב, שהיה שפל בעיני עצמו עד שנתבטל ממציאותו, ולכן קראו הקב"ה א-ל, כי הוא דבוק כולו ובטל כליל לה'. ולכן נאמר 'והנה ה' נצב עליו', שהוא עצמו קרוי א-ל. ועל זה בא הרמז בר"ת עני"ו, שעל ידי גודל מדת הענוה שלו נתבטל כולו לה', וה' נצב עליו דייקא. — והעצה לבוא לידי ענוה, הוא מה שאמר התנא (אבות

ובמצב כזה היה כעת יעקב אבינו, נודד מציתו, וזא ארלפו ולקח ממנו הכל, עד שנשא עיניו למרום באמרו מאין יצא עזרי, וכמו שאמרו חז"ל (בר סח-ג) שאמר, ארלעזר צשעה שהלך להציא את רצקה מה כתיב ציה, ויקח העצד עשרה גמלים וגו' (כד-י), ואני לא נוס אחד ולא צמיד אחד. וחזר ואמר מה אני מוציד סצרי מן צריי, אלא עזרי מעס ה' עושה שמים וארץ (תהלים קכא-ג) ע"ש. ולכן וה' נצב עליו, לקיים מה שאמר צרוך הגצר אשר יצטח צה', 'ויהיה ה' מצטחו', על ידי הצטחון הוא יהיה ה' עצמו, וה' נצב עליו.

והצגה רצקה אמרה ליעקב, קום צרח לך אל לבן אחי חרנה, וישצת עמו ימים אחדים וגו' (כה-נג). וצפרשתנו אמר הכתוב, ויעזוד יעקב צרחל צצע שנים, ויהיו צעיניו כימים אחדים (כט-ס). וצרש"י הם ימים אחדים אשר אמר לו אמו וכו' ע"ש. ויש להצין הלא ידעה רצקה שאין זה לימים אחדים, אלא לשנים מרובות, עד שוב אף אחיך ממך ושכח את אשר עשית לו, ולמה אמרה לו וישצת עמו ימים אחדים. וגם מה שאמרו, שהשצע שנים המה הימים האחדים, הוא תמוה.

שיחו (תהלים קצ-ה), ואיחא צוזה"ק (ח"ג קנה). תלת אינון דכתיב צהו תפלה, תפלה למשה (שס-ס-ה), תפלה לדוד (שס פו-ה), תפלה לעני. מאן חשיצו מכלהו, הוי אימא תפלה לעני, תפלה דא קדים לתפלה דמשה, וקדים לתפלה לדוד, וקדים לכל שאר צלותין דעלמא. מאי טעמא, צגין דעני איהו חציר לצא וכו'. כיון דללי צלותיה, פתח כל כוי רקיעין, וכל שאר צלותין סלקין לעילא וכו', דכתיב תפלה לעני כי יעטוף, כי יתעטף מיציעיא ליה, מאי כי יעטוף, אלא איהו עציד עטופא לכל צלותין דעלמא, ולא עאלין עד דלצותיה דליה עאלת וכו' ע"ש.

והענין הוא, דאם כי ישראל מאמינים צני מאמינים, ומתפללים תמיד לה' על צרכיהם, מכל מקום צוטח עצמו קצת גם על הונו וכספו, שעל ידם יוכל לעזור לעצמו צמקצת, הן צנוגע לפרנסתו או לצריאותו ושאר צורכיו, ואין צטחונו צה' שלימה. לא כן העני שאין לו כלום, ושופך שיחו לה', הוא משליך כל יצו וצטחונו רק על ה', כי מכיר שאין הוא לצדו יכול לעשות מאומה, ולכן תפלתו חצוזה מאד, עד שהוא מעלה גם שאר התפלות.

אז תוכל ליטב עמו, ומזה תקבל חיות
על כל ימי השבוע.

ובן עשה יעקב, אס כי לא נתחייבו
אז בשמירת שבת, אמרו חז"ל
(צ"ר ע"ט-י) ששמר יעקב את השבת
קודם שניתן ע"ש. ומזה קיבל חיות
דקדושה, עד שבא משם שלם בתורתו,
ולא נפגע כלום מציחו של לבן. —
וזהו שאמר הכתוב, ויעבד יעקב צרחל
שבע שנים, ויהיו צעיניו כימים אחדים,
כפי גודל עבודתו ורוממותו בשבת, כן
היה לעומת זה ימי החול שעבד בהן
את לבן, שעל ידי קדושת השבת לא
ירד ממדריגתו בהעבודה של ימי
החול.

ובזה יש לרמוז בהכתוב, ויבא יעקב
מצאר שבע וילך חרנה (כח-י),
ד'צאר שבע' רומז על יום השבת
קודש, שהוא יום השביעי, והוא גם
צאר מים חיים, שכל צרכאן דלעילא
ותתא ציומא שביעאה תליין (וה"ק ח"ב
פח). ו'חרנה' רומז על היצר הרע,
וכמו שכתב צאור החיים הק', שעל
ידו בא חרון אף לעולם. וזאת עבודת
האדם ציוס השבת קודש, שיחאזר אז
בקדושה והארת הנפש, עד שיוכל
לסלק היצר הרע מאתו על כל משך

ונראה כי מי ששקוע כל ימי
השבוע צעיניו ארזיים, וצריך
להסתובב צין אומות העולם, ונסיונות
הזמן גדולות שלא ימעד אשוריו,
העצה לזה הוא, לקדש את יום השבת
ליומא דנשמתי, שיהא ציוס הזה כל
מלאכתו עשויה, והיא מוקדשת רק
לתורה ותפלה ושירות ותשבחות לה',
ומן של התצונות מה חובתו בעולמו,
על מה הוא מסתובב ציה העולם,
ומה מוטל עליו לעשות, ואיך יוכל
להשמר שלא יכשל. וצפרט בהשעה של
רעוא דרעוין יהא לו שעה של חשבון
הנפש, להיות טופח על מנת להטפיח
על הימים הצאים עד שצ"ק.

ואיתא צמדרש רבה (צראשית יא-ח)
אמרה שבת לפני הקצ"ה,
רצונו של עולם לכוין יש צן זוג, ולי
אין צן זוג [כשאר ימי החול, חד
שבת שני זוגי, תלתא רביעי זוגי,
חמשא ערב שבת זוגי, שבת לית ליה
צן זוגי. רש"י]. אמרה לה הקצ"ה
כנסת ישראל היא צן זוגך ע"כ. ואס
כן השבתות המה ימים אחדים, שאין
להם צן זוג. ועל כן אמרה רבקה
ליעקב, הנך צריך לצרות ללבן הארמי,
ז'שבת עמו ימים אחדים', רק על ידי
שתנלל את יום השבת לצורך נשמתי,

ימי השבוע. וזהו יולא יעקב מבאר השבת, אז יזכה גם שישתלק ממנו
שבע, כאשר יולא צמונאי שצ"ק מאת היצר הרע, וילך חרניה.

